

ALDER &
DISCIPELSKAB

M.F. HASELHURST

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

Alder & Discipelskab

M.F. Haselhurst

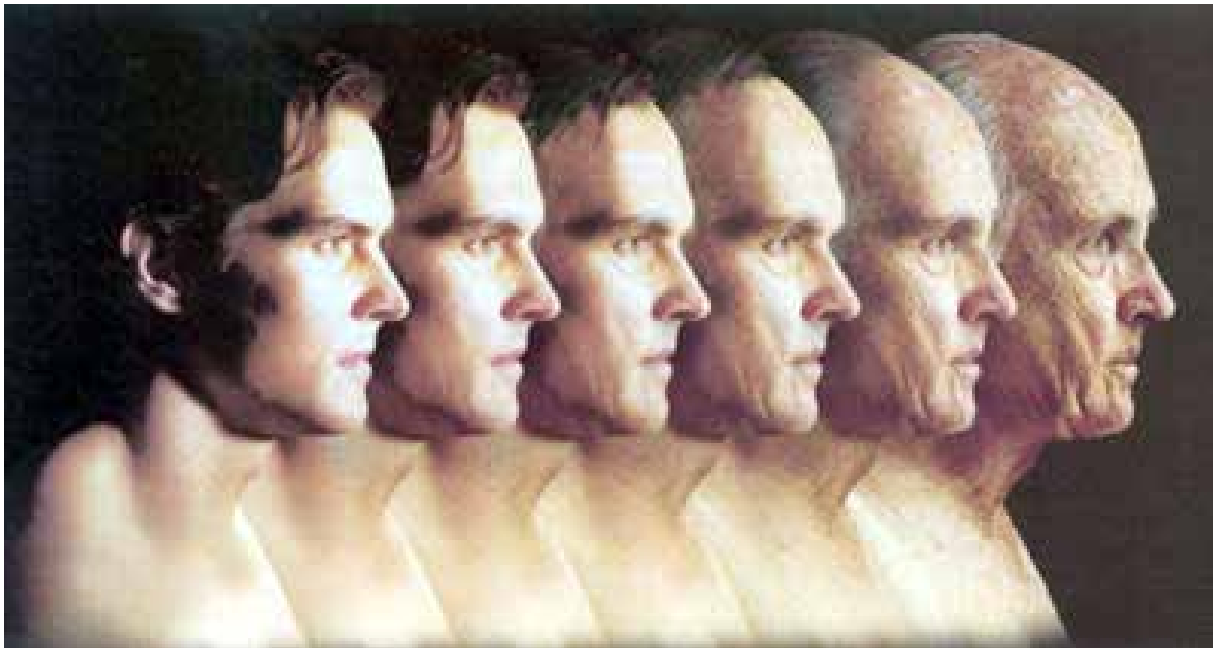

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

Alder & Discipelskab

Af M.F. Haselhurst
Fra *The Beacon*

(Oversættelse Thora Lund Mollerup & Erik Ansvang)

"Målet med den undervisning, der gives til disciple, går ud på at løfte bevidstheden fra det lavere niveau i de tre verdener, hvor de befinder sig, til et punkt, der er højere i den menneskelige evolution."

Alice A. Bailey: *Strålerne og indvielserne*, s. 150

"En af hovedopgaverne for Hierarkiet er at præsentere de grundlæggende åndelige ideer for menneskeheden."

Alice A. Bailey: *Discipelskab i den nye tidsalder*, bind II, s. 214

Det er underligt, hvor stor en indflydelse alder – altså fysisk alder – *kroppens* alder – ikke sjælens – har på det, der måske er det vigtigste i uddannelsen af disciple. Mænd og kvinder bruger mange år på at afbalancere energien mellem familiens krav, samfundets krav og det esoteriske arbejde. Og så – i en periode med helt enestående muligheder fordi de ydre krav reduceres – vender de ryggen til de muligheder og lukker af for de chancer, der åbner sig, og det sker på grund af den magtfulde illusion om *"alderdom"*.

Det er et tragisk tab for verdens esoteriske grupper, at så mange studerende lægger arbejdet til side eller reducerer intensiteten i indsatsen, netop på det tidspunkt, hvor de tilbydes langt større muligheder end tidligere i livet. Det er en rigtig dårlig ide at betragte den fysiske alderdom som en periode med *tilbageatrækning*, og som en tid, hvor tilværelsen indsnævres og begrænses, hvor der bliver mere stille, og hvor der kommer flere hæmninger. Disciple må indse, at det, der sker, er, at de *åndelige muligheder* mangedobles. Sjælens perspektiv øges efterhånden som dagligdagens pligter bortfalder, og derfor bliver det muligt at leve som sjæl.

Den tibetanske mester Djwhal Khul vejleder med en klar og utvetydig udtalelse, for han siger, at sjælen lettere kan arbejde gennem fysiske kroppe, som sjælen i lang tid har trænet til sjælens formål, end gennem yngre utrænede kroppe. Den altafgørende faktor er det niveau af bevidsthed, man har udviklet i forhold til gennemsnitsmenneskets bevidsthed. Der findes ikke en mere egnet periode til opfyldelse af den åndelige målsætning, end i de år, hvor begæret toner ud, hvor pligterne nedtrappes, og hvor tidspresset lettes.

Alderdommen er mulighedernes år for disciple. Muligheder for at yde en større indsats i projekter, der er sat i gang, og mulighed for at komme i gang med nye. I alderdommen har disciplene værdifulde timer, hvor tankeenergien kan bruges kreativt, og meditationsarbejdet kan uddybes. Alderdommen kan være år med større udstråling og meningsfulde initiativer. Det kan være en periode, hvor disciplene opdager – måske til deres egen overraskelse – at de har fået evner, som nu kan bruges til at udstråle kærlighed og lys, vilje og formål fra det Guddommelige Selv, som de selv er en lille del af.

Ydre krav forsvinder

I de unge år og i midten af livet skal aspiranter og disciple håndtere mange forskellige udadrettede forpligtelser. Der er krav fra familie og venner, der er samfundsmæssige forpligtelser, der skal arbejdes for at tjene til livets opretholdelse, børnene skal passes og opdrages, og det er nødvendigt at leve op til krav fra omgivelserne.

Alt dette fjerner – som det skal i denne fase i livet – bevidstheden fra den primære livsopgave, nemlig at leve som sjæl, at give udtryk for åndelige energier, at lære at erkende, forstå og leve i overensstemmelse med de åndelige sandheder.

Hvis et menneske har været åndeligt søgende i mange liv, vil det have udviklet vigtige evner til at fokusere bevidstheden om sjælens formål på trods af disse begrænsninger, og i et vist omfang vil det kunne bruge dem som aspekter i sit esoteriske arbejde. Men et menneske, der i dette liv for første gang tager fat på åndsvidenskabelige studier – eller som er relativt ny inden for området – vil disse forpligtelser opleves som en forhindring, der afskærer den studerende fra sit livsmål. Den opmærksomhed, den studerende gerne ville give det esoteriske arbejde, afledes.

Denne afledning er naturligvis kun tilsyneladende. I virkeligheden øver man sig i at udfolde og styrke de egenskaber og talenter, der er behov for, hvis sjælen skal arbejde gennem sit redskab – den integrerede personlighed – med størst mulig effektivitet. Hvis disse ydre forpligtelser opfyldes på den rigtige måde, medfører det, at uønskede og hindrende elementer i karakteren sygner hen og gradvis forsvinder.

Mulighedernes år

I en stor del af inkarnationen er det meste af opmærksomheden nødvendigvis centreret om det forhåndenværende, om de daglige krav og om fremtidsplaner. Derfor er der god grund til, at disciplene skal byde det, som normalt kaldes "alderdommen", velkommen. Som regel forbinder man alderdommen med begrænsninger, men det er *mulighedernes* år. Det er en periode, hvor disciplene har mulighed for at sætte det personlige udviklingsprogram i et højere "gear", for her er der ro til at fokusere opmærksomheden og deltage mere permanent i det subjektive arbejde end at være aktiv i forhold til de umiddelbare behov. Det er en tid, hvor ydre pligter og interesser bliver midlertidige indslag i livet.

Ord er ikke specielt vigtige. Årsagen er, at sjælen træder i karakter. Uden en masse afbrydelser har sjælen nu frihed til at styre sine omhyggeligt integrerede redskaber og til at fylde dem med sjælels guddommelige og evige liv, og denne indre virkelighed kan komme til udtryk i den ydre verden.

Dette er ikke en poetisk forestilling skabt af et ungt menneske med et idealiseret syn på alderdommen. Det er en konkret erfaring som gøres af den søgende, der i et langt liv har vandret på udviklingsvejen, og som nu står over for disse tilsyneladende trøstesløse år, der højlydt opfordrer til, at man undersøger dem for deres indhold af åndelig rigdom.

Djwhal Khul siger lige ud og helt kategorisk, at fysisk træthed ikke nødvendigvis hæmmer disciplens nytteværdi, fordi disciple har en særlig evne til at fortsætte med tjenestearbejdet, uanset hvad der sker med dem fysisk. De lærer at leve med fysiske problemer under ugunstige vilkår og fortsætter alligevel med at fungere på et højt niveau. En del af disciplenes træning består i at lære at spore sig ind på og stimulere de ideer, som Hierarkiet sår i menneskehedens tænkning. Ideerne skal oversættes til begreber, som kan få indflydelse på menneskehedens tænkning i den nærmeste fremtid. Dette arbejde kræver en veludviklet sans for timing og evnen til at undgå hastværk og handling før tiden er moden. De skaber gode muligheder for den "ældre" discipel, som er trænet i tålmodighed, og som har erfaret, hvor vildledende forestillingen om tid reelt er, og at hastværk kan have konsekvenser for mange.

Den tibetanske mester Djwhal Khul beskriver meget klart årsagerne til, at disciplene bør fortsætte deres arbejde i de senere stadier af en inkarnation "*på trods af træthed og den tiltagende >knagen< i det menneskelige redskab*". Sammenfattet er disse årsager:

1. Der er behov for at det rytmiske tjenestearbejde og den frugtbare indsats fortsætter, når de står på den anden side af sløret og er blevet fri for den fysiske krop. Der skal ikke være nogen afbrydelse i tjenestearbejdets mønster.
2. Der er behov for at opretholde bevidstheden om at være en arbejdende discipel. Der skal ikke være nogen forskel i energien før og efter dødsoplevelsen.
3. Der er behov for at slutte inkarnationen på en måde, så det er åbenlyst, at man er medlem af en ashram: Der må ikke være nogen brud på eksisterende forbindelser, og den ashramiske energi, der strømmer gennem disciplene til den fysiske verden, må heller ikke svækkes. Denne opgave kræver en kraftig koncentration af energi. Opgaven vanskeliggøres ved det fysiske redskabs naturlige svækkelse i alderdommen – en svækkelse der må opvejes ved at forstærke den spænding, som disciple altid lever i.¹

Når disse tre "behov" følges, kan man desuden tilføje en udtalelse, der definerer med næsten uhyggelig klarhed, hvilke højder disciplene skal klatre op til – højder som hverken fysisk alder eller fysisk træthed må afholde dem fra at nå.

¹ Alice A. Bailey: *Discipelskab i den nye tidsalder*, bind II, s. 551-553

"Alle disciple i min ashram har en særlig vigtig opgave i denne tid med verdenskrise af følgende årsager:

- a. Igennem min ashram (som arbejder under inspiration af mesteren Koot Hoomi) vil en ny præsentation af den esoteriske sandhed blive offentliggjort, og det vil gøre meget af den nuværende lærdom eksoterisk.
- b. Derfor har disciplene i min ashram en dobbelt forpligtelse: At stå fast ved at bevare forståelsen. Denne fasthed må ikke slækkes på nogen måde, når alderdommen nærmer sig, og den må ikke forsvinde ved dødsovergangen. En mester for en ashram arbejder i kraft af en ubrudt bevidst tænkning hos en forenet discipelgruppe. Det er ikke så meget den ydre tjeneste hos en discipelgruppe, der er vigtig – selvom den også har et vigtigt formål – men det er den kontinuerlige og integrerede gruppetænkning, som på særlig kraftfuld måde kan skabe forandringer i den menneskelige bevidsthed."

Når man læser mesterens ord, kan disciple kun se på "alderdommen", som en tid med enestående og specielle muligheder – en tidsbonus, der kan bruges med gavmildhed, mens den evige søgen fortsætter.

- c. Det sidste punkt understreger de enorme tilpasninger i menneskeheds bevidsthed, *"som kræves ved indledningen til en ny kultur, civilisation og verdensreligion"*, og det understreger muligheden for at bevare sindstilstanden hos medlemmerne i ashramen intakt og fri for forringelse gennem de resterende år i livet, gennem opløsningsprocessen og videre ind i friheden på den anden side af sløret. At bevare bevidsthedsintegriteten er ingen nem opgave. Det kræver forståelse og en intelligent indsats.

Skulle alt dette ikke være tilstrækkeligt til at inspirere til vedholdenhed, så kan denne bøn fra den tibetanske mester tilføjes:

"Jeg vil bede jer – efterhånden som livet skrider frem, og I til sidst uundgåeligt står over for at skulle aflægge jeres fysiske redskab – om at stå endnu mere fast på jeres viden om Hierarkiet, og således gå over på den anden side med en fuldstændig hengivelse overfor den hierarkiske plan ... Det er et forsøg fra min side på at henlede jeres opmærksomhed på begrebet om kontinuitet i åndelig viden og i en korrekt målrettet holdning. På den måde vil I ikke miste tid. I kan ... opnå en sand bevidsthedskontinuitet, og det er en af de faktorer, der vil holde discipelgruppen sammen."

Og der gives yderligere det løfte, at *"når den søgende eller disciplen vender tilbage i inkarnation, vil denne viden (fastholdt af sjælen) være nyttigt til rådighed"*.

Her antydes typen og rækkevidden af det arbejde, mestrene sigter efter at opnå for menneskeheden gennem deres disciple. Det er et arbejde, mestrene skitserer og planlægger, og de stiller den nødvendige undervisning til rådighed. Men arbejdet må i sidste ende udføres af deres disciple – og måske i særdeleshed af de ældre disciple, som efter at have arbejdet i mange år, nu er nået et tidspunkt, hvor den vigtige forandring i bevidsthed kan finde sted, så de nødvendige, nye erkendelser kan muliggøres. For man må huske, at for at en discipel kan begynde at registrere indtryk, der kommer direkte fra mesteren, kræver det, at der er opbygget en effektiv sjælskontakt, som kan benyttes til enhver tid.

Den tibetanske mester oplyser desuden, at en af hans funktioner er at "forankre" tanker i menneskehedens sind og at sætte ord på bestemte fremspirende ideer, som derved kan få indflydelse på tænkere på højere niveauer. Disse tænkere er ansvarlige for at bundfælde ideerne i menneskets bevidsthed.

Nødvendigt samarbejde

Det er klart, at den tibetanske mester håber at finde den nødvendige deltagelse fra disciple i denne "aldersgruppe". De er i høj grad fri for krav om gruppeforpligtelser og familiære ansvar. De har tid! De har hjerneceller, der kan reagere på et passende højt vibrationsniveau – og desuden har de andre sjældne potentialer: Lange, stille perioder af ensomhed, hvor de kan forske, meditere dybt og respondere intuitivt på de høje guddommelige ideer.

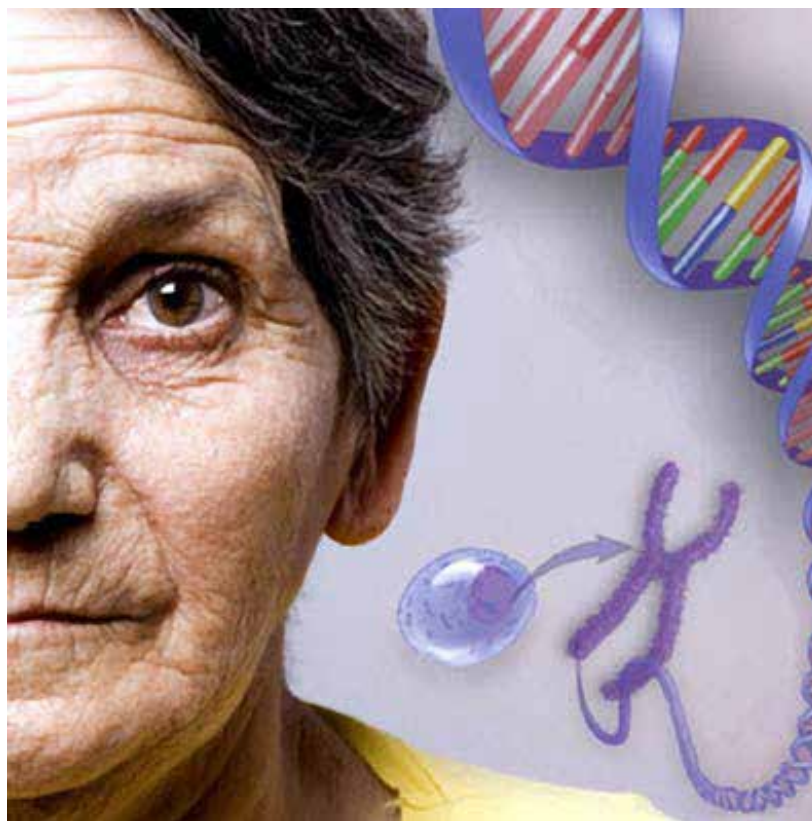
Det er vigtigt at huske, at den tibetanske mester har sagt, at hans særlige mål er, at han vil skrive *"for den generation, som vil give udtryk for sine tanker ved slutningen af det 20. århundrede, og som vil indlede den nye tidsalder ved at begynde med visse forudsætninger, der i dag kun er drømme for de mest ophøjede drømmere"*.

Århundredets afslutning henviser til overgangen ved årtusindskiftet, og hvis disse nye tænkere skal opfylde deres skæbne, har de brug for forståelse og støtte fra de, der kan bygge bro mellem den begyndende nye tidsalder, og den tidsalder, der er ved at forsvinde. Her er der igen en dynamisk mulighed for disciple i de ældre aldersgrupper. De kan være opmærksomme på ethvert ægte udtryk for denne "nye" præsentation (som jo bare vil være den tidløse visdom, som de kender så godt, i den ny klædning). De kan opmuntre alle, der formidler til disse nye tanker og hjælpe med at udbrede budskabet. De kan også være klar til at hjælpe og støtte de nye verdenstjenere, som sikkert vil møde mange vanskeligheder, til at modstå modstand og give den forståelse, det venskab og den kloge rådgivning, de som ældre disciple (der aktivt fastholder deres indre forbindelse) er i stand til at give.

Overvej grundigt Djwhal Khuls udsagn om, at aspiranternes vigtigste opgave *”er at opdyrke den højere sensitivitet, at gøre sig selv så ren og uselvsk, at sindet forbliver uforstyrret af begivenhederne i de tre lavere verdener”*, og at udvikle den opmærksomme, åndelige sans, som tillader dem at modtage budskaber og derefter at fortolke disse budskaber korrekt.

Det er sandt, at disciple, der er engageret i verdens aktiviteter, kan have opnået en så stabil mental orientering, at deres sind *”ikke forstyrres af begivenhederne i de tre lavere verdener”*. Ikke desto mindre vil denne tilstand mere sandsynligt vise sig, når behovet for ydre tjenestearbejde er reduceret, og man kan vende tankesindet mere stabilt mod den virkelighed, som rummer alle begivenheder i sig.

Igen præsenteres muligheden eller privilegiet for disciple oppe i alderen. De skal ganske enkelt glemme de sædvanlige opfattelser, klicheerne, ideerne om tilbage-trækning og begrænsning, som normalt farver og påvirker deres vurdering af muligheden for tjenestearbejde i det sene afsnit af livet. Når disse bånd brydes, er man fri til at handle inden for et udvidet område, og til fuldstændigt at udnytte de højt specialiserede områder af tjenestearbejde, som nu er tilgængelige.

At fortsætte med at opleve og erfare

Det allervigtigste er at forstå livet som en fortsat proces, og discipelskabet som en fortsat erfaring. Rejsen er den samme, selvom scenen og tilstandene skifter. Dagens tanker, holdninger, metoder og bestræbelser har deres rod i fortiden, men binder også stærke bånd til fremtiden. Dagens arbejde er ikke en desperat klyngen sig til et håb, man ikke tør give slip på. Det er del af en proces, som strømmer fra det ene liv til det næste. Hvis Kristi genkomst skal have den maksimale virkning i dens tidlige stadier, skal den nuværende indsats fortsættes så længe det fysiske redskab er i stand til at respondere på sjælens impulser.

Der er en stor udfordring i tjeneste i alderdommen, fordi åndeligt arbejde mest af alt er *subjektivt*. Alderdommen er de år, hvor den subjektive indsats kan udvikles enormt. Den tibetanske mester siger: *"Man kan hjælpe til med at konstruere den tankeform, der ligger i Den Nye Tidsalders tænkning. Det gør man primært i kraft af sin tænkning, ved den praktiske brug af enhver sandhed man måtte have erhvervet, ved sit afkald og sin tjeneste for medmenneskene, og ved konstant at udbrede den viden, man er i besiddelse af"*.

Det er et opnåeligt mål. Det eneste nødvendige er at holde fast i erkendelsen af, at sjælen ikke har nogen alder, og at den kan bruge sit redskab så længe dette redskab er nyttigt og brugbart.

I denne specielle tid er det vigtigt at huske, at "arbejde" ikke er det samme som aktivitet på det fysiske plan. Der er klare retningslinjer for indsatsen i de sene år. *"Arbejd gennem andre – det er den måde, vi i Hierarkiet arbejder på ved at iagttage og komme med forslag samt udvikle en indre evne til forudseenhed ... uddan andre til at udføre det detaljerede arbejde, og arbejd selv bag scenen, sådan som vi arbejder"*.

Det er ikke nemt. Der er ingen berømmelse i det, ingen tillokkelse eller glæde over offentlig ære, ingen ydre pomp og pragt. Det er en næsten fuldstændig viljesinspireret indsats, som på den måde repræsenterer det næste store skift i motivation og fokus, som disciple skal opnå. Det er en udfordring. Det betyder en aktiv indsats for at være med til at skabe den nødvendige fokusering af vågen bevidsthed. Det kræver en bevidst indsats for at opfatte og videregive de guddommelige ideer, uanset hvilke eventuelle ødelæggende virkninger, de kan have på etablerede livsmønstre. Det betyder at man går fremad, som om man vidste, at livet er en kontinuerlig, ekspanderende, total oplevelse og erfaring – en helhed, i hvilken hver del har sin særlige værdi, forudsat delen indgår korrekt i samspil med de andre dele. Det betyder at leve målbevidst hvert minut, vel vidende at på denne måde – med dette samarbejde – vil den guddommelige hensigt til sidst komme til udtryk i den fysiske verden.

VidsomsNettet

www.vidsomsnettet.dk